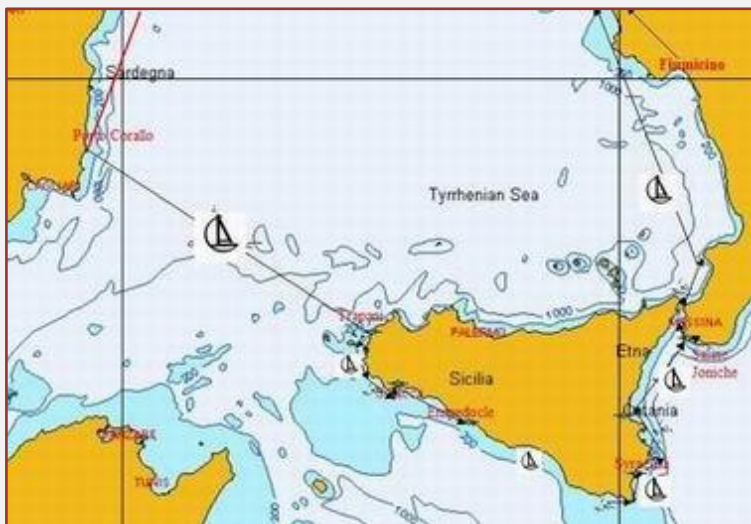

Tropea, het klinkt misschien Grieks, maar we zitten nog steeds in "La bella Italia" en wel aan de zuidwestkust van het vaste land, net in de wreef van de laars, als ik start met dit reisverslag. Het kaartje laat zien over welk traject de laatste twee maanden gaat.

Hindernis varen en veel geheimzinnigheid

We hebben jullie eind juli verlaten aan de gratis kade van Olbia. De 2de dag, langsscheeps liggend aan de kade, komt er een man van de Guardia Costiera (kustwacht) vertellen dat er 100 meter kade vrijgemaakt moet worden voor twee grote marineschepen die worden verwacht.

Wij liggen binnen die 100 meter en moeten een stukje verderop gaan liggen evenals onze langszij gelegen Zwitserse/Sardiniëse burens, Corinne en Felice.

Er zijn nog wat plaatsen vrij waar je met de "Med-mooring" kunt liggen.

Med-mooring is; op ruime afstand van de kade je anker laten vallen en dan met de kont naar de kant varen. Achterschip met 2 lijnen aan de kade vastmaken en daarna de ankerketting zover inhalen totdat je "vast" ligt en hopen dat je anker het houdt

Deze anker afmeermethode is voor ons nieuw en niet onze favoriete keuze aangezien ons bootje moeizaam hanteerbaar is tijdens achteruit varen. Bij de tweede poging lukt het om op de gewenste plek uit te komen. Corinne en Felice staan als welkomstcomité op de kant om de achterlijnen aan te nemen, terwijl ze ook al een loopplank voor ons geconfisqueerd hebben. We kunnen nl niet te dicht met de kont bij de kade komen in verband met de windvaanstuurinrichting die daar bevestigd is.

In de Middellandse Zee zien we 80% van de schepen met een op het achterschip gemonteerde loopplank rondvaren. Het ziet er niet echt elegant uit en wij noemen deze constructie heel oneerbiedig een "kippen-ren-loopplank". Echter, nu moeten we zelf ook van een dergelijke onelegante constructie gebruik maken om op de kant te komen. Riens boort wat gaten in de 3 meter lange geconfisqueerde oude houten plank en knutselt wat met lijntjes en katrollen en tovert hem in 2 uur om tot een bruikbare, stevige en ophaalbare loopplank. De wal is weer bereikbaar voor ons.

Het stuk kade waar we weg moesten, wordt in de loop van de dag weer gestaag gevuld met nieuw aankomende en onwetende zeilboten, die wonder boven wonder mogen blijven liggen. We snappen echt niet waarom wij (en vele anderen) weg moesten.

De volgende morgen zien we aan de kade die dwars op de onze staat, allemaal officiële mensen in verschillend gekleurde uniformen rondlopen. Even later meert een grote motorboot (privé) af en alle gekleurde uniformen rennen zich suf om te helpen. Er komen zelfs duikers van de Guardia Costiera, die het onderwaterschip inspecteren en twee helikopters blijven laag boven de haven cirkelen. Om 11 uur komt er een file dure auto's (met zwaailicht) de kade op rijden en stopt bij de motorboot.

Intussen hebben wij onze twee verrekijkers te voorschijn gehaald en "begluren" al dat officiële en drukke gedoe. Uit een van de auto's zien we een oude man met echtgenote stappen die aan boord van de motorboot worden ontvangen. Kenners fluisteren ons toe dat het de Italiaanse president met echtgenote is, die vanuit Olbia op vakantie gaat. Als een uurtje later de motorboot met een wuivende president vertrekt, verdwijnen alle gekleurde uniformen en is de kade weer vogelvrij voor aankomende bootjes.

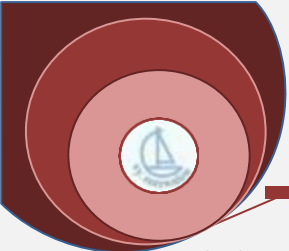
Gelukkig is er een dagje later nog een plaats vrij voor ons nadat we ongewild ankerop moeten bij het vertrek van onze Duitse buurman. Hij vaart met "Duitse" snelheid weg van de kade (ligt ook op eigen anker) terwijl zijn anker nog sleept. Vaart over onze ketting en blijft, niet onverwacht voor ons, hangen achter ons ankergerie. We gaan anker op om zijn en ons anker te ontwarren, wat een zware, moeizame en blubberige klus is. Na de klus kunnen we gelukkig op een vrij stukje kade weer gewoon ouderwets langsscheeps afmeren. Tot zover onze Med-mooring kunsten in Olbia!

Luister, kijk, proef en verwonder

Langs de kade liggend, hebben we ook een avond kunnen genieten van een openluchtconcert. De parkeerplaats naast de kade werd op een gegeven moment afgezet en omgebouwd tot een podium en zitplaatsen voor zeker enige honderden betalende concertgangers. Voor de band die 's avonds optreedt en zeker niet slecht, is het jammer dat er helaas maar een handjevol betalende bezoekers komen, terwijl alle bootjes mensen hebben kunnen genieten van een gratis en gezellige concertavond.

Gedurende de periode dat we in Olbia liggen, is het erg heet en droog. Langs de hele baai zien we vaak donkere rookpluimen opstijgen van enorme bosbranden die langs de berghellingen woeden. Omdat bij Olbia een vliegveld is, zien we regelmatig blusvliegtuigen opstijgen, die over de baai aan komen vliegen en op een relatief leeg en verlaten stuk wateroppervlak dalen, "water op slurpen" om vervolgens de waterlading boven de brand te lossen. Vaak gaat het water innemen en lossen uren achtereenvolgend voor een grote intense brand geblust is voor de vliegtuigen terug kunnen naar de hangaars.

Wat hebben we verder nog gedaan in Olbia? Wel, nieuwe vrienden gemaakt, heerlijk Sardinese hapjes gegeten bij Corinne en Felice aan boord van "SY la Lutine", borrelen bij Michelle en Jef, Belgische collega-zeezwervers, stadsverkenningen en de huishoudelijke beslommingen zoals:

Na zomeren rond Sardinië en Sicilië

boodschappen doen, waterladen en wassen. Aan de kade vinden we een bedrijfje dat onze onwillige buitenboordmotor van het rubberkje repareert, die sindsdien weer als een zonnetje loopt.

Tegenwind en voltooiing rondje Sardinië

Na 11 heerlijke dagen, gooien we de lijnen los en zeilen verder zuidwaarts. De planning is het 30 mijl verder gelegen [Caletta](#). Als we echter buiten de baai zijn, blijkt de wind in de SW-hoek te zitten en met een windje 3-4 zeilen we al slagen makend zuidwaarts.

Omdat de marina van Caletta open is naar het zuiden en dan volgens de pilot erg onrustig is, besluiten we ineens door te zeilen naar het 80 mijl verder gelegen [Arbatax](#), waar de ankerplaats en marine wel beschut liggen bij zuidenwind.

Doordat we moeten kruisen en de deining venijnig is door de aantrekkende tegenwind (5 Bft) is het 4 uur 's nachts als het anker valt bij Arbatax. Moe maar voldaan na een heerlijke zeiltocht gaan we te kooi. Bij daglicht ankeren we opnieuw, maar dan wat dichterbij de kust om meer beschutting te hebben. Na 892 mijl zijn we weer op het vertrekpunt van ons rondje Sardinië.

Tijdens die afgelegde 892 mijl (in 2,5 maand) hebben we slechts 88 uur op de motor gevaren die merendeels bij het in en uit varen van marina's of ankerplaatsen. Voor de Middellandse Zee is dat helemaal geen slecht resultaat!

Uiteraard zijn we met ons rubberkje in Arbatax nog even naar de wal getuft en hebben de bus naar Tortoli genomen om daar onze favoriete weekmarkt te bezoeken. Maar na 2 nachten zonder wind en veel deining die ervoor zorgt dat we vreselijk liggen te rollen (en amper slapen), nemen we voor de laatste keer afscheid Arbatax.

Kerende winden en zeegoden offers

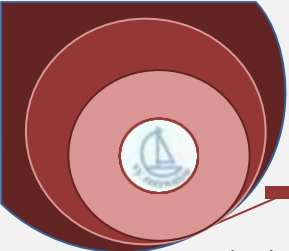
Tijdens onze volgende zeiltrip naar Porto Coralle (30 mijl zuid van Arbatax) overkomt ons een erg bijzonder fenomeen. We zeilen gedurende een paar uur heerlijk met een NE windje 5 in de rug langs de kust als de wind 5 mijl voor P. Coralle compleet weg valt. Omdat we er bijna zijn, strijken we het grootzeil alvast terwijl de stuurautomaat ons motorbootje gezapig richting marina stuurt.

Als het zeil net gestreken en opgedoeft is, zien we langs de kust een zeilboot ons tegemoet komen. De zeilboot vaart scherp aan de wind, is zwaar gereefd en ligt behoorlijk op 1 oor en wordt omgeven door een witgekuifde zee. We snappen er niets van want wij hebben geen zuchtje!

Maar ineens komt de wind ook bij ons aangedenderd. Binnen 10 seconden waait er 32 knopen (dikke 7 Bft) wind uit het SW over dek. De wind is compleet gedraaid (van NE naar SW) en flink toegenomen en binnen 5 minuten hebben we ook golven en deining die bij 7 Bft wind hoort.

We prijzen ons gelukkig dat het grootzeil net naar beneden is en dat niet al stuiterend vlak voor de haven hoeven te doen.

Zelfs in de haven is het nog flink winderig, waardoor afmeren altijd wat tricky is als de plaatsen dwars op de wind liggen en je haul-off lijnen hebt.

Na zomeren rond Sardinië en Sicilië

haul-off lijnen, moet je eerst van de steiger aanpakken, naar achteren lopen en op het achterschip vastmaken

Gelukkig staat de havenmeester hier klaar om te helpen. Tijdens de 4 dagen in de marina van Porto Corale hebben we 2 achtereenvolgende avonden schitterend vuurwerk meegemaakt.

Het is nl feest op de 16de augustus. Bij zonsondergang wordt een Mariabeeld uit de plaatselijke kerk door gelovigen op een versierd plateau aan boord van een visserschip gedragen en 2 priesters en vele gelovigen volgen het beeld aan boord.

De heilige zee-processie met Maria

Close-up Mariabeeld

Vervolgens wordt een processie van vissersschepen gevormd en met z'n allen varen ze naar buiten om een dankoffer aan de zee te brengen. Tijdens de duur van de processievaart horen we dat de priesters via een megafoon gebeden uitspreken.

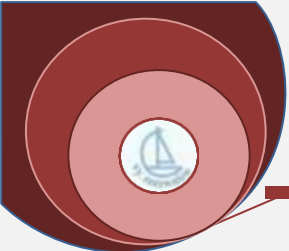
Op deze feestelijke dag is het traditie, dat alle schepen in de haven overdag gepavoiseerd zijn. Als we zien dat naast de vissersschepen, ook de boten van de Guardia Costiera en Guardia de Finanza (douane) en enkele zeilboten gepavoiseerd worden, aarzelen we niet en graven ons vlaggen alfabet op en een uurtje later ligt de Zeezwaluw keurig over de top gepavoiseerd in de marina.

De rest van de dagen wordt weer gevuld met lange wandelingen door de duinachtige omgeving en alle dingen die je als zeezwerver kan doen als water en elektriciteit weer eens met volle teugen beschikbaar zijn. Riens trotseert een paar dagen zadelpijn door op zijn fietsje geld op te halen uit een bancomat in een wonderschoon dorpje dat echter 12 km van de haven ligt.

Geheel uitgeluierd, starten we 18 augustus de oversteek van 180 mijl naar [Trapani](#), aan de westkust van Sicilië. Rekening houdend met een gemiddelde snelheid van 5 mijl/hr zullen we ongeveer 36 uur onderweg zijn. Een gunstig weerwindow van ten minste 48 uur is daarom nodig.

Volgens de weerberichten moet het een fluitje van een cent worden, want de voorspelling voor de komende 2 dagen is een NE windje van 3-4 Bft en met een te zeilen SE-koers, hebben we de wind dan half in. We verheugen ons op de meerdaagse zeilreis, hebben alvast twee heerlijke maaltijden in de vriezer gereed staan. En nog snel wat kakelverse broodjes ingekocht voor we bij het krieken van de dag om 12 uur. Met een zonnetje verlaten we Porto Corale.

Na zomeren rond Sardinië en Sicilië

Kruisende eilandwissel met enerverende momenten

Na een uurtje kan de motor af en zeilen we op 12 knopen echte wind. Wat schetst onze verbazing, de wind is niet NE maar SSE 3-4, dus pal tegen. We hopen tegen beter weten in dat de wind zal draaien gedurende de dag. Onze hoop is vergeefs want de wind blijft tegen en neemt toe tot 5 Bft. We hakken al kruisend de hele dag tegen de wind en deining in en hopen nu dat de wind dan toch echt 's nachts gaat liggen, doet ie nl altijd.

Echter niet op onze overtocht! Hadden we toch een offer aan de zee moeten brengen op de 16de?

's Nachts worden we vergast op spectaculair vuurwerk van links en rechts om ons heen schietende lichtflitsen van overtrekkend onweer. De wind trekt in deze buien (zonder regen trouwens) aan tot 28 knopen (6Bft) wind. Iedere keer als Ineke wacht heeft (en Riens dus in zijn mandje ligt) poeiert het flink, grootzeil moet dan gereefd en Riens wordt uit zijn slaap gehaald om de exercitie samen in het stikdonker uit te voeren.

Zodra Riens net weer lekker ligt te slapen, zakt de wind in. Eigenlijk moet het rif er uit maar dan is ie weer wakker. Dus op de klutsgolven van de bui hobbelen we met 3 knopen per uur naar onze bestemming. Aangezien we moeten kruisen, schieten we hemelsbreed niet zo erg veel op. De tweede dag zit de wind meer in de S-hoek en draait later op de dag naar het westen. Goddank is het laatste stuk bezeild.

Tijdens de tweede dag zien we voor het eerst een schildpad op zijn dooie akkertje langskomen zwemmen. Wat een schitterend belevenis om dat in de vrije natuur te kunnen aanschouwen, het maakt de hele vermoeiende dag van gisteren weer goed. Op het westelijk windje glijden we soepel door het water zodat we om de beurt wat kunnen slapen.

Nieuw eiland en oude vrienden

Op 20 augustus om 5 uur 's morgens lopen we in de schemering de grote haven van [Trapani](#) binnen. Alles is nog in diepe rust als we afmeren aan een volkomen lege kade aan de zuidzijde van de stad. In de kuip, bij een kopje thee en een boterhammetje genieten we van het ontwaken van de stad en besluiten toch nog even een uiltje te knappen nu het nog koel is.

Als we de luiken in de ingang willen zetten, komt er een loodsbootje naar ons toe. Er komt om 8 uur een groot schip op de plek waar we liggen en voor die tijd moeten we weg zijn. Ze vertellen ons dat we aan de overzijde van de haven waar al meerdere zeilboten liggen kunnen afmeren en eventueel terugkomen als het grote schip afgemeerd is.

Lijnen weer los en naar de overkant waar we langszij een Duits schip met een TO-vlaggetje in de mast afmeren. Ze worden wakker van ons gestommel en vertellen dat ze om 10 uur weg willen en of we de schoenen uit willen doen! Gutenmorgen, kan er niet af! We blijven dus maar wakker en als ze weggaan, liggen we prinsheerlijk aan de kade bij het centrum van de stad.

Achter ons zien we een kleine Engelse catamaran liggen en tot onze verbazing is het de "Taulua" van Orit en Simon. Hen hebben we tijdens onze eerste overwintering in Portimão leren kennen en nadien niet meer hebben gezien. Tijdens de dagen in Trapani zien we elkaar regelmatig en kunnen uitgebreid bijkletsen. Ze vertellen ons dat we mogelijk niet aan deze kade kunnen blijven liggen aangezien er pontons gebouwd worden voor de Louis Futton Cup. Dat zijn voorbereidende wedstrijden voor de America's Cup, en worden begin oktober gezeild.

Oudheid op niveau

Bij het plaatselijke VVV kantoortje krijgen we allerlei folders over de stad Trapani. Van oorsprong is het Grieks en heette Drepana, vanwege de sikkelvormige landpunt aan 3 kanten omgeven door de zee. Ook horen we dat er een kleine middeleeuwse stad Erice geheten, bovenop de gelijknamige berg boven Trapani gelegen is.

Met de bus gaan we de berg op langs haarspeldbochten en duizelingwekkende afgronden totdat we 1150 meter boven de zeespiegel bij de poort van de oude ommuurde stad staan. We slenteren in lichte sluierbewolking langs grijze granieten huizen die langs kinderkopjes geplaveide straten staan. De sfeer is echt middeleeuws en het zou ons niets verbazen als je een ridder te paard met een schone jonkvrouw langs zou zien komen.

Plattegrond Erice

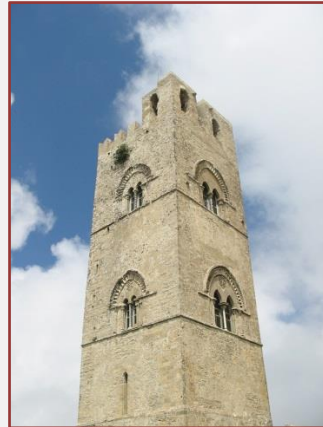
De toegangspoort van Erice

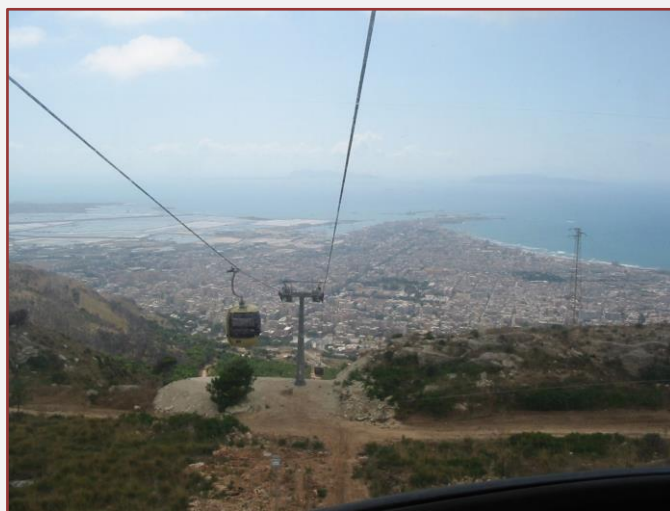
Centrale plein

Mooie gevel en toren

Met de kabelbaan gaan we weer terug naar zeeniveau, ondertussen foto's makend van het schitterende uitzicht over de landpunt met daarop de stad.

We verkennen uitgebreid het oude centrum van de stad Trapani met de vele kronkelige en smalle straatjes op de diverse wandelingen.

Na de Grieken, hebben ook de Cathagenen en de Romeinen deze stad in hun bezit gehad en er hun sporen nagelaten evenals trouwens in grote delen van Sicilië lezen we in de folders en boekjes.

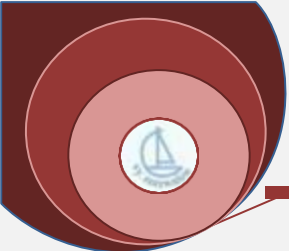
Rondom Trapani zijn bijzondere zeezout wingebieden en vele oudheidkundige bezienswaardigheden.

We gaan voor 1 dag een autootje huren om op tournee te gaan. Als we na de reservering terugkomen bij ons Zeezwalwtje, zijn de andere boten in rep en roer. De Guarda Costiera heeft net verteld dat de kade de volgende dag wordt afgesloten voor de plaatsing van de pontons en alle jachten moeten weg. Jammer, daar gaat ons dagje uit!

Oude steden met heerlijke verrassingen

Na waterladen en vers brood (met anijs) halen vertrekken we 's ochtends met z'n allen om 8 uur. Wij gaan richting Fafiana, een eilandje voor de NW-kust van Sicilië en ankeren daar samen met de Taulua 2 dagen die we doorbrengen met zwemmen en snorkelen langs de rotsachtige kust.

Na zomeren rond Sardinië en Sicilië

Motorzeilend langs de zuidkust komen we via de ankerplaats [Mazara del Valio](#) aan in [Sciacca](#). Ook Sciacca is een erg oud stadje en was van grote betekenis in de Middeleeuwen. Nu is het een levendige stad met een jacht- en visserijhaven en minerale bronnen.

De stad ligt tegen de steile berg op en de stadswandeling is een vermoeiende maar schitterende aangelegenheid. Tijdens de

wandeling zien we een vreemde plant langs de weg staan, die bij aanraken rijpe knoppen wegschiet. Zoiets hebben we niet eerder gezien en mogelijk dat iemand weet welke plant dit doet (zie foto), laat het ons dan weten. In de marina vinden we De Taulua met Orit en Simon en de Esperanza met Michelle en Jef weer.

Na 2 dagen gaan we verder naar [Empedocle](#), een kleine vissershaven waar jachten goed en vertrouwd kunnen liggen. Vanuit hier willen we naar Agregento met de bus om daar de Valei van de Griekse tempels te gaan. Als we aankomen is de haven vol met kleine motorbootjes en we zien geen vrije plek aan de kade. Gelukkig ligt de Esperanza er al (net naast een riooluitmonding) maken langszij vast en negeren de vieze putjes lucht.

Als we gezamenlijk een drankje in de kuip drinken, stopt er een vrachtwagen op de kade die vis uitlaadt. Zo nieuwsgierig als we zijn gaan we met z'n allen even kijken. We kopen gezamenlijk een doos met 6,5 kg Gamba's voor totaal €30,- en als buitenkansje krijgen we daarbij gratis 4 meter Pizza!!!! De vrachtwagen had net een paar dozen vis bij een pizzeria afgegeven en de pizza's meegekregen.

De vissers hadden zich kennelijk verheugd op de warme hap thuis en schoven het heerlijk door naar de bootsloebbers. Niet te geloven, we staan een beetje schaapachtig te kijken met z'n allen maar verdwijnen toch maar met alle heerlijkheden bij ons aanboord. Er komt nog een "Franssprekende" Italiaanse oude man mee die Jef en Mischelle al kenden. Met elkaar genieten we van de overheerlijke Pizza die met een Italiaans wijntje wordt weggespoeld. Aan het einde van de kuipdis met 5 personen, is er nog steeds 2 meter Pizza over! We verdelen de buit en eten nog 2 dagen als ontbijt, lunch en borrelhapje pizza. De 3,2 kg Gamba's worden de volgende morgen verwerkt en schoongemaakt. 2 porties verdwijnen in de vriezer terwijl 1 portie 's avonds soldaat wordt gemaakt (met prei, paprika en een beetje sambal gebakken in knoflook olie) in een naar een viswinkel ruikende Zeezwaluw.

De volgende morgen staan we vroeg op en gaan per bus naar Agrigento naar de Vallei van de Tempels. Als we bij de ingang aangekomen zijn, hebben we een goed overzicht over de vallei die smal en langgerekt, gelegen is aan de voet van de stad Agrigento.

Na zomeren rond Sardinië en Sicilië

We kopen een kaartje en starten de 3 uur durende wandeling langs de vele Griekse Tempels, waaronder die van Concord, Giumone, Castor en Pollux en Zeus & Olympius. Sommige tempels staan in de steigers terwijl van anderen enkel de zuilen nog overeind staan.

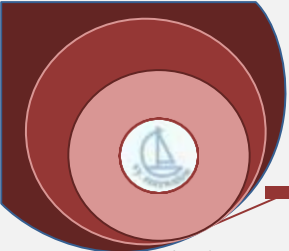

Bij een tempel zien we overblijfselen van een necropolis (begraafplaats) terwijl een tekening laat zien hoe het tempelcomplex er oorspronkelijk uitgezien moet hebben. Het is een heel bijzondere ervaring voor ons om tussen de restanten van Griekse oorsprong te lopen terwijl je op een Italiaans eiland bent.

Ruilhandel en vliegende stormen

Het is alweer september als we Empedocle verlaten en op de motor naar het 30 mijl oostelijk gelegen [Licata](#) varen en in de jachthaven afmeren voor 2 nachtjes. De havenmeester is een maffe Engelsman die jaren in Nederland heeft gewoond en nu alweer wat jaartjes de scepter zwaait in Licata. Op onze vraag wat een nachtje kost, is de wedervraag of we Calve pindakaas aan boord hebben.

Na zomeren rond Sardinië en Sicilië

Als hij een pot Calve pindakaas van ons krijgt hoeven wij geen 30 euro/nacht maar slechts 20 euro/nacht te betalen. Lang leve de ruilhandel!

Na Licata en 1 nachtje op de ankerplaats [Pozallo](#) vertrekken we met een 3-4 SW windje richting Syracuse aan de oostkust van Sicilië. De wind neemt geleidelijk toe en achter ons worden grote witte onweerswolken gevormd. We ronden de SE-punt van Sicilië met een rif in het grootzeil, maar de achterlijke wind blijft nog steeds toenemen. Ook de deining wordt alsmaar hoger.

Op een gegeven moment ontstaat er zelfs kruisdeining en we besluiten het grootzeil helemaal weg te halen en alleen op een puntje genua verder te gaan. De motor wordt gestart en we draaien de Zeezwaluw tegen de wind in. Vervolgens halen we als volleerde circusartiesten op een wild steigerend paard, gezamenlijk ons grootzeil (zonder lazy-jacks of sleetjes) naar beneden en snoeren het vast op de giek. De rust is weergekeerd en met nog steeds snelheden van 7.5 mijl/uur op een puntje genua zeilen we 2 uur later de baai van Syracuse binnen.

We meren aan de stadskade af in 6 Bft met de med-mooring naast de Esperanza die ons een handje helpt. Volgens Murphy's law zakt de wind pas weg als we vastliggen en nadat een onweersbui over getrokken is.

In Syracuse gaat op de dagelijkse vers-markt onze maag te gast. Wat een heerlijke dingen verkopen ze daar. 2 dagen hebben we grote verse zeetong gekocht voor de belachelijk lage prijs van 5 euro per kg. Ook allerlei fruit is spot goedkoop, zoals druiven, perziken, nectarines voor slechts 0,80 eurocent/kg. We zijn net kinderen in een snoepwinkel als we over de markt lopen en kunnen niet nalaten overal wat van te kopen.

Theaters, grotten en huilende beelden

Volgens de folders moet in Syracuse het grootste Griekse Theater van Europa en een Romeins theater te bezichtigen zijn.

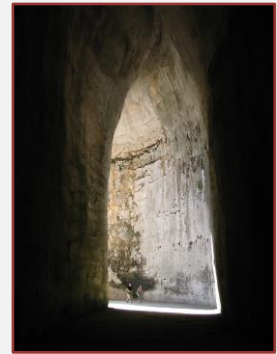

Als we op de plattegrond zien we dat we het kunnen fietsen, worden de fietsen uit het vooronder gehaald en gaan we op pad.

Midden in de stad in een mooi park op de hoogste heuvel vinden we het immense Griekse theater die in een halfronde cirkel (diameter van 120 m) uit de heuvel is gehakt en wonderbaarlijk goed bewaard gebleven is.

Naast het theater zijn verschillende hoge natuurlijke grotten te bewonderen waarvan 1 vanwege de vorm, door Caravaggio in 1648 "het oor van Dionysus" is genoemd. De foto laat de vorm goed zien.

Op onze fietstocht terug naar de boot, bezoeken we ook nog een bijzondere kerk. Het is de Kerk van de tranende madonna.

De madonna zou in het verleden twee keer gehuild hebben. De huidige (nieuwe) kerk heeft een heel bijzonder futuristische vormgeving, zowel de buitenzijde als de binnenzijde.

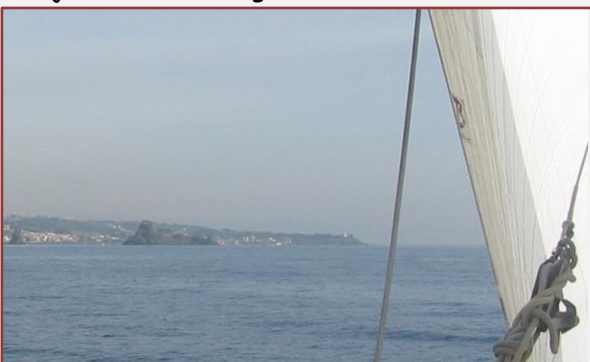
Na 5 dagen Syracuse, nemen we afscheid van de Esperanza en de Taulua. Wij gaan noordwaarts naar [Catania](#), terwijl de Taulua richting Griekenland reist en de Esperanza kusthoppend verder gaat.

Reizen door de tijd

Vanuit Catania vertrekken we op 12 september 's ochtends vroeg om met de stroom mee en voor het middagwindje opsteekt door de straat van Messina te zijn. De hele ochtend wordt het beeld van de kust gedomineerd door de Etna die regelmatig grote stoomwolken uitwasemt.

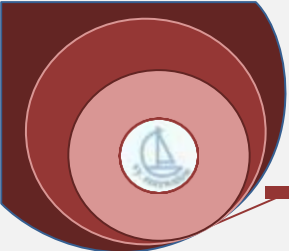
Hoewel moeilijk zichtbaar is op de foto maar wel leuk om langs te varen zijn de Cyclopi eilanden waar Odysseus met zijn kornuiten de cycloop het licht uit zijn laatste oog haalden.

Hij staat hier nu nog steeds als een versteende zuil. We besteden een uurtje aan de vraag waarom we ons

niet kunnen herinneren of de Etna ook door Homerus genoemd wordt, of dat de vulkaan toen nog niet ontstaan was of dat het hele Odyssee zich toch gewoon op de Noordzee afspeelde.

Tot 12 uur staat er nog steeds geen wind en pruttelen we op de motor gestaag in de goede richting.

Na zomeren rond Sardinië en Sicilië

Om 2 uur komt de wind opzetten die in een uur tijd aantrekt tot 7Bft uit het noorden, de richting waar we heen willen. De zeilen worden ruim gezet, de koers 90 graden verlegd en we knetteren met giga snelheden, max 9,5 knopen naar het vasteland en meren af in [Saline Itoniche](#) op de punt van de Italiaanse teen.

Na een nachtje aan de door deining erg onrustige kade, starten we de volgende dag opnieuw met onze poging om de straat van Messina door te gaan. Gelukkig hebben we de stroom mee (2,5 knoop) en met een zuchtje tegenwind zijn we om 12 uur het nauwste deel van de straat gepasseerd en meren om 2 uur af in een klein gezellig vissershaventje net in de wreef van de laars.

Dit reisverslag versturen we vanuit een klein plaatsje [Cetraro](#) geheten waar we al 2 dagen liggen te wachten tot het onweersfront met harde windvlagen en fikse regenbuien over getrokken is. Vanaf dit punt zullen we redelijk snel doorvaren (en ws weinig meer bezoeken) en hopen rond 1 oktober in Fiumicino aan te komen en door kunnen varen (onder een gerepareerde brug door) naar onze winterplek. Het laatste stukje reisbeschrijving tot aan Fiumicino houden jullie van ons tegoed.

— / —